

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 98.547 van 28 augustus 2001
in de zaak A. 84.584/VII-18.578**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat S. VAN EYCK,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Belgiëlei 187

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 7 juni 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 26 maart 1997 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memorie van antwoord van de eerste verwerende partij en de memorie van wederantwoord van de verzoekende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat S. VAN EYCK, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 7 maart 1996 en verklaarde zich op 25 februari 1997 voor de tweede maal vluchteling.

1.2. Op 26 maart 1997 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 29 april 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 16 maart 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de R. taal machtig is.

Betrokkene, van XXX nationaliteit en origine diende een eerste asielaanvraag in op 4 juni 1996 en verkreeg dezelfde dag een negatief antwoord. Betrokkene diende tegen deze beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken geen beroep in en verklaart niet naar haar land te zijn teruggekeerd. Ze diende op 25 februari 1997 een tweede asielaanvraag in. Na een negatieve beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 maart 1997 stelde ze beroep in bij het Commissariaat-generaal op 1 april 1997. Betrokkene verklaart op het Commissariaat-generaal dat ze feitelijk gescheiden leeft van haar man A. B. (O.V. 4.524.492). Hij zou na zijn asielaanvraag die op 4 juni 1996 met een negatieve beslissing werd besloten naar XXX zijn teruggekeerd. Een jaar na betrokkenes tweede asielaanvraag zou haar echtgenoot gedurende korte tijd in België hebben verbleven. Betrokkene zou toen hebben vernomen dat hij in zijn land niet langer problemen kende. Haar vader M. V. (O.V. 4.546.983) en haar minderjarige broer A. zouden bij hun terugkeer naar hun land na hun eerste asielaanvraag door nationalistes hardhandig zijn aangepakt en zwaar zijn geslagen. Deze mannen zouden toen eveneens betrokkene bedreigd hebben. Dit alles omdat betrokkenes grootvader tijdens de G. P. Oorlog zou gecollaboreerd hebben. Omwille van deze reden vreest betrokkene voor haar terugkeer naar XXX.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene beweert dat haar problemen het gevolg zijn van de vermeende collaboratie van haar grootvader terwijl betrokkene tijdens haar eerste asielaanvraag verklaarde dat ze problemen kend(en) omwille van de grootvader van haar man. Voorts relateert betrokkene haar actuele vrees aan de aanslag op haar vader en haar broer bij hun terugkeer naar hun land. Inzake deze feiten die aan de basis liggen van de tweede asielaanvraag van haar vader kan dusdanig getwijfeld worden gezien in het kader van de tweede asielaanvraag van betrokkenes vader een

negatieve beslissing werd genomen omwille van de bedrieglijke aard van zijn verklaringen.

Door bovenstaande elementen is het niet mogelijk nog enig geloof te hechten aan betrokkene vluchtrelaas. De door betrokkene neergelegde documenten (haar internationaal paspoort en haar huwelijksakte) zijn niet van die aard om bovenstaande beweringen te weerleggen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 18 januari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat aan de tweede verwerende partij op 20 juli 1999 een kopie van het verzoekschrift tot nietigverklaring werd overgemaakt; dat bijgevolg de door de tweede verwerende partij op 21 oktober 1999 aan de griffie toegezonden memorie van antwoord laattijdig is en overeenkomstig artikel 21, vijfde lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State uit de debatten moet worden geweerd;

3.1.1. Overwegende dat in een eerste middel de verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing nietig is, doordat zij aan het verkeerde adres werd betekend;

3.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat, vooreerst, de verzoekende partij in gebreke blijft aan te duiden welke rechtsregel door de commissaris-generaal zou zijn overtreden door de betekening op het verkeerde adres; dat de verzoekende partij bovendien op een rechtsgeldige wijze op de hoogte werd gebracht van de bestreden beslissing nu zij op 1 juni 1999 op het Commissariaat-generaal in het bezit werd gesteld van de betrokken beslissing; dat alleszins, de betekening aan het verkeerde adres in hoofde van de verzoekende partij geen nadeel heeft veroorzaakt, daar het verzoekschrift binnen de wettelijk voorziene termijn van zestig dagen werd ingediend;

3.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord repliceert dat het op 1 juni 1999 aan haar overhandigde afschrift niet kan aanzien worden als kennisgeving van de bestreden beslissing en dat haar belang erin bestaat dat indien zij niet zelf het initiatief had genomen zij niet op de hoogte zou zijn geweest van de bestreden beslissing;

3.1.4. Overwegende dat, ongeacht welke datum als uitgangspunt wordt genomen - hetzij de datum van de verkeerd geadresseerde aangetekende zending, 20 mei

1999, hetzij de datum van afgifte van een afschrift van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij, 1 juni 1999 - de door artikel 4, derde lid van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State voorgeschreven termijn van zestig dagen ter indiening van een annulatieberoep bij de Raad van State niet werd overschreden; dat een gebrekkige of ontbrekende kennisgeving van een beslissing de rechtsgeldigheid van die beslissing niet aantast; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel een schending aanvoert van artikel 63/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), doordat het dringend beroep van de verzoekende partij dateert van 1 april 1997 en de bestreden beslissing pas op 29 april 1999 werd genomen; dat de in voornoemd artikel bepaalde termijn van dertig dagen zonder enige verantwoording werd overschreden; dat het kennelijk onredelijk is tot de onontvankelijkheid te besluiten nadat gedurende twee jaar de schijn werd gewekt dat alles in orde was;

3.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat de in artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet vastgestelde termijn van dertig dagen geen vervaltermijn is, maar een termijn van orde; dat termijnen van orde niet zijn voorgeschreven op straffe van nietigheid;

3.2.3. Overwegende dat in haar memorie van wederantwoord de verzoekende partij voorhoudt dat de schending van de termijnvereiste van artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet buiten kijf staat en dat bovendien de overschrijding van deze termijn kennelijk onredelijk is;

3.2.4. Overwegende dat de termijn bepaald in artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet een termijn van orde is en geen vervaltermijn; dat het overschrijden van een termijn van orde de wettigheid van de bestreden beslissing niet in het gedrang brengt; dat het verloop van een bepaalde tijdsduur voor de behandeling van een dossier betreffende de aanvraag tot het verkrijgen van de status van vluchteling bovendien niet tot gevolg heeft dat er enig recht op verblijf ontstaat; dat voorts, de verzoekende partij niet aantoonde welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen, nu zij al die tijd in België tegen de beweerde vervolging een veilig toevluchtsoord vond en zij ondertussen de nodige tijd kreeg om ter staving van haar asielaanvraag bewijsstukken naar voor te brengen; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat in een derde middel de verzoekende partij een schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht inroept, doordat de bestreden beslissing slechts zeer summier en foutief werd gemotiveerd; dat de verzoekende partij

ontkent tijdens haar eerste asielaanvraag de problemen met betrekking tot de collaboratie te hebben gerelateerd aan de grootvader van haar echtgenoot en voorhoudt dat het hier om een vertalingsfout gaat; dat de loutere verwijzing naar de afwijzende beslissing in het dossier van haar vader ontoereikend is;

3.3.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord opwerpt dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat zij haar beslissingen op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze moeten berusten op een correcte feitenvinding; dat hieraan werd voldaan doordat de verzoekende partij tijdens een interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten en eventuele stukken neer te leggen; dat wat de uitdrukkelijke motivering betreft uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en dat aldus het doel van de uitdrukkelijke motivering is bereikt; dat de commissaris-generaal op grond van artikel 52 van de Vreemdelingenwet een asielaanvraag onontvankelijk kan verklaren wegens de kennelijke ongegrondheid of het bedrieglijk karakter van de aanvraag; dat de eerste verwerende partij met betrekking tot de bewering van de verzoekende partij als zou zij de collaboratie nooit in verband gebracht hebben met de grootvader van haar echtgenoot verwijst naar het betrokken verhoorverslag; dat de verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag verklaarde dat haar ouders bedreigd werden door XXX nationalisten die haar grootvader tijdens de tweede wereldoorlog als collaborateur zagen; dat tenslotte de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat de verzoekende partij haar asielaanvraag gedeeltelijk baseert op de problemen van haar vader en dat, nu diens tweede asielaanvraag deels omwille van de bedrieglijke aard van zijn verklaringen onontvankelijk werd verklaard, dit element in de aanvraag van de verzoekende partij niet kon worden weerhouden;

3.3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord opmerkt dat de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht vereisen dat alle elementen in aanmerking worden genomen en dat de beslissing niet wordt gebaseerd op vergissingen; dat de verzoekende partij volhoudt nooit te hebben gesproken over de grootvader van haar echtgenoot en dat er inzake sprake is van een notitie- of vertalingsfout;

3.3.4. Overwegende dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is;

Overwegende dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal besluit tot de bedrieglijkheid en de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag op grond van de volgende elementen:

- tijdens haar eerste asielaanvraag beweert de verzoekende partij dat haar problemen het gevolg zijn van de collaboratie van de grootvader van haar echtgenoot, terwijl ze tijdens haar tweede asielaanvraag verklaart dat het haar eigen grootvader is die collaboreerde,
- de feiten waaraan de verzoekende partij haar vrees relateert kunnen worden betwijfeld daar deze feiten aan de basis liggen van de tweede asielaanvraag van de vader van de verzoekende partij, dewelke werd afgewezen omwille van de bedrieglijke aard van zijn verklaringen.";

Overwegende dat de stelling van de verzoekende partij dat zij tijdens haar eerste asielaanvraag de collaboratie niet zou hebben in verband gebracht met de grootvader van haar man niet kan aangenomen worden, gelet op de verklaring van de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 4 juli 1996, p.11); dat wat het beweerde vertalingsprobleem betreft moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij op het einde van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat zij na voorlezing van het verslag volhardt in hetgeen zij heeft meegedeeld en dat deze verklaring overeenstemt met de inlichtingen die zij heeft gegeven; dat de verzoekende partij nooit enige melding heeft gemaakt van eventuele problemen met de tolk; dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar asielaanvraag gedeeltelijk baseert op feiten die ook aan de basis liggen van de tweede asielaanvraag van haar vader; dat de commissaris-generaal teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring alle gegevens die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen onderzoekt; dat in dit kader de commissaris-generaal ook de verklaringen van familieleden van de vreemdeling en de beslissingen ten aanzien van deze personen bij zijn beoordeling kan betrekken; dat het in hoofde van de commissaris-generaal niet kennelijk onredelijk is de geloofwaardigheid te betwijfelen van feiten die een onderdeel vormen van de bedrieglijk verklaarde asielaanvraag van de vader van de verzoekende partij;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt;

Overwegende dat, gelet op het voorafgaande, dient te worden besloten dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat die motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is;

Overwegende dat de stelling van de verzoekende partij, dat de commissaris-generaal in casu onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan, niet kan worden bijgevalen; dat het oordeel van de commissaris-generaal om de asielaanvraag van verzoeker als bedrieglijk en kennelijk ongegrond te bestempelen niet kennelijk onredelijk is, gelet op de feitelijke gegevens van het dossier; dat het derde middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig augustus tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.